

∞ De dood ∞

Christian Deterink

"Ga nou mee", teemde Angela zeurderig.

"N-nee, ik hoef niet", probeerde Thomas nog, maar hij liet zich uiteindelijk door Angela meentrekken de tent in.

"Je vindt de waarzegster vast leuk", fluisterde Angela in zijn oor. Thomas antwoordde niet en keek rond in de tent. De ruimte werd verlicht door slechts vier kaarsen en de lucht was zwanger van wierook.

"Goedemiddag. Gaat u zitten", zei het vrouwtje achter het lage tafeltje in de hoek van de tent. Ze had lang grijzend haar, donkere ogen en was minstens zestig jaar oud, schatte Thomas.

"Hai", giechelde Angela en ze trok Thomas mee naar de twee lege stoelen. Ze gingen zitten. "Ik wil graag de toekomst horen."

Thomas zuchtte om zo veel naïeviteit. De hele entourage van deze Madame Magic ademde goedkoop bedrog uit. Zijn blik viel op Angela en hij zag dat de waarzegster vorsend haar hand bekeek. Angela keek hem stralend aan en Thomas zuchtte nog eens.

"Hmmm. Goede lijnen, goede voortekenen", bromde de waarzegster. "Ik voorspel een gelukkig en lang leven met de man van je dromen." Angela lachte gelukkig en leek meteen al de self-fulfilling prophecy in werking te willen stellen.

"Nu jij", grijnsde Angela en ze trok Thomas' hand op tafel. Thomas verzette zich nauwelijks en liet zijn hand gelaten onderzoeken. Zijn gedachten dreven even weg tot het hem opviel dat de waarzegster opeens donker keek. Steeds paniekeriger bekeek ze zijn hand. Plotseling liet ze deze abrupt vallen en begon ze Tarotkaarten te leggen.

"Wat is er aan de hand?", vroeg Thomas verbaasd.

De waarzegster keek hem peinzend aan. Ze had een aantal kaarten gelegd waarvan Thomas er twee herkende: de Nar en de Dood.

"Wil je de waarheid horen?", vroeg de oude vrouw.

Thomas raakte ongeduldig; "Natuurlijk, mens. Wat is er?"

Ze kuchte; "De voortekenen zijn slecht. Ik heb vier alarmerende beelden gezien..."

De atmosfeer leek opeens heel bedrukt. Thomas slikte en bracht uit: "Welke beelden?"

"Clowns die je kwaad gezind zijn, vluchtende schapen, een dode man en hierna een auto e-en..."

"..ja wat?", zei Angela nerveus lachend.

"...j-je eigen dood."

Thomas stond abrupt op. "Dit is absurd", zei hij luid. Hij pakte Angela's hand en trok haar mee naar de uitgang.

"Ga iemand anders pesten, omaatje", beet Thomas de waarzegster toe, "Tabee." En met deze woorden verlieten hij en Angela de tent. De waarzegster bleef lange tijd roerloos zitten.

"Het kreng", zei Thomas woedend terwijl hij in een appelflap beet, "ons zo op stang jagen..." Ze stonden voor de oliebollenkraam.

"Het moet een grap zijn geweest", zei Angela zacht.

"Dat moet. Maar intussen is voor mij de lol van de kermis eraf. Kom we gaan." Thomas propte het laatste stuk flap in zijn mond en trok zijn vriendin met zich mee richting de uitgang.

Het was druk bij de ingang van de parkeerplaats en Thomas en Angela moesten zich door de meute dringen. Het was zondag en hele volksstammen hadden blijkbaar besloten een ritje te maken in de Viper, of zoiets. Thomas ogen gleden weinig geïnteresseerd langs alle mensen tot hij opeens de clown opmerkte. Onwillekeurig trok er een rilling langs zijn rug. De clown kwam dichterbij en liep vlak langs hem heen. Thomas keek hem verward in zijn emotieloze gezicht en was tot het uiterste gespannen. Misschien dat hij daarom wel voelde dat hij gerold werd.

"Hé", riep hij verontwaardigd, "hier blijven jij!" Thomas wrong zich langs twee mensen en pakte de weglopende clown bij zijn kraag. Deze draaide zich om en begon kinderlijk op en neer te springen.

"O jee o jee, ik wordt aangevallen."

"Niets aangevallen", gromde Thomas boos, "ik wil alleen mijn geld terug." Hij had nogal luid gesproken en de meute week uiteen rondom hem en de clown, smachtend naar een opstootje.

"O hellepie, hellepie. Wie redt deze arme clown?", riep de clown met hoge stem. Hij sprong in het rond. Thomas pakte hem vast aan zijn arm en trok hem naar zich toe. De clown rukte zich echter vaardig los en gaf Thomas met de vlakke hand een klap in het gezicht.

"Wel alle", gromde Thomas, steeds bozer wordend. Hij balde zijn vuisten. De clown zag dat als beginteken om een overdreven boksterspose aan te nemen. "Hellepie hellepie", zong hij en het publiek lachte. Voor Thomas werkte dit als een rode lap op een stier en hij wilde uithalen. Een gil van Angela alarmeerde hem maar helaas was het te laat. Opeens dook er een tweede clown op die iets naar hem gooide. Het raakte hem op het hoofd en de flinke klap deed hem vermoeden dat het een stuk beton was. Thomas ging neer en was even te suf om te reageren. Toen hij uiteindelijk zijn mond opende proefde hij tot zijn verbazing iets zoets. Er zat iets plakkerigs op zijn gezicht. Hij wreef zijn ogen schoon en zag dat Angela naast hem zat. De tweede clown had hem met een taart geveld besefte hij opeens. Woedend keek hij om zich heen, maar hij zag alleen maar meewarig lachende mensen. De clowns waren allang verdwenen.

Op de terugweg in de auto zat Thomas aan één stuk te vloeken.

"De verdomde klootzakken", siste hij steeds opnieuw. Hij had het natuurlijk over de clowns. Ze hadden het vies gespeeld en hem geveld met een taart waarvan de bodem verzwaard was met een stuk stevig staal. Voor de mensen had het er grappig uitgezien, maar Thomas had er een flinke bult op zijn hoofd aan overgehouden.. en was een paar honderd gulden lichter.

"Thomas", zei Angela zacht, zijn wond bettend met een natte doek, "de... de waarzegster." Ze doelde natuurlijk op de voorspellingen.

Thomas schudde verwoed met zijn hoofd; "Onzin, zuiver toeval, niet meer dan dat." Hij draaide zijn auto een landweggetje op, een korte weg naar huis. Door de spanning reed hij sneller dan normaal. "Was het wel toeval, of...?", bleef door zijn hoofd spoken. Zijn aandacht werd opeens getrokken door iets vreemd. Het was een grote vrachtwagen die even verderop tegen een boom was gereden en in een sloot was gegleden. De hele oplegger stond scheef.

"Mijn god", hijgde Angela verbijsterd.

Thomas kon niets uitbrengen. Hij had al gezien dat de vrachtwagen voor veevervoer was ingericht en kreeg opeens een duister vermoeden. Dit vermoeden werd waarheid toen hij het lawaai hoorde van een hele kudde doodsbange dieren die in de gekantelde wagen waren opgesloten.

"Schapen", fluisterde Thomas, "Dit kan niet waar zijn!" Hij zag het al voor zich. De achterklep zou openbreken en de schapen zouden vluchten. Dan zou er nog maar één voorspelling overblijven voor hij zou sterven.

Thomas wilde de auto langs de kant van de weg parkeren toen hij zag dat daar een fiets lag.

Thomas remde hard af voor het ding en sprong meteen uit de auto, Angela verbijsterd achterlatend. Eigenlijk wilde hij meteen de veewagen bekijken maar zijn aandacht werd door iets anders getrokken. Er lag iemand in de berm bij de fiets! Thomas rende er verdoofd naar toe. Het was een oude man, stinkend naar alcohol. En belangrijker: hij bewoog niet meer. Thomas keek naar zijn krijtwitte gezicht en besepte dat de man dood was.

Opeens maakte er zich paniek van hem meester. Alle voorspellingen kwamen uit! Op de laatste na dan, die van de, wat was het ook al weer? Oh ja, de auto en dan.. zijn dood. Nee dat kon niet waar zijn... Thomas draaide zich om, wankelde de straat op en keek recht in de grille van een op hem aanracende auto. Thomas was te geschrokken om zich te bewegen.

"Dit is het einde", dacht hij.... Toen werd alles zwart.

"...dus ik zag die fiets en die oude zwerver in de berm...", hoorde Thomas een man van heel ver weg zeggen, "...en ik schrok zo dat ik aan de andere kant tegen een boom reed."

Thomas knipperde met zijn ogen en keek voorzichtig om zich heen. Hoe kon het zijn dat hij niet dood was? De man die gesproken had zag hij, was blijkbaar de chauffeur. Hij stond te praten met een politieagent. Even verderop waren twee andere agenten de geschrokken schapen bijeen aan het drijven in een weilandje.

"Gaat het?", hoorde hij Angela naast hem vragen. Hij draaide zijn hoofd. Naast hem zat zijn vriendin op de grond.

"Wa-waarom ben ik nie-niet d-do..", begon Thomas maar hij zag dat Angela's ogen weggleden.

Thomas volgde haar blik en zag de kudde varkens die uit de gestrande veewagen gedreven werden. Hij snapte het opeens helemaal niet meer.

"Je bent flauwgevallen. Die waarzegster was gewoon een bedriegster, Tommie", zei Angela zacht, "En die clowns zijn inmiddels gepakt. Bij de politie stonden ze al bekend als dieven."

Het duurde even voor het tot Thomas doordrong. Dus het was allemaal een leugen, vanaf het begin? Opeens dacht hij aan iets en hij sprong verwilderd op.

"De dode man, waar is de dode man?", riep hij. Zijn blik schoot heen en weer en bleef gevestigd op een man die op de grond geleund tegen een politieauto zat. Hij dronk uit een dampende mok en zwaaide met zijn vrije hand, "Ik ben de dode man", riep hij met schorre stem vol ironie.

Verbijsterd liep Thomas op hem toe. Het gezicht van de man was nog steeds even krijtwit maar dat hij leefde leed geen twijfel!

"Gewoon een stevige kater", zei de man alsof dat alles verklaarde. Misschien deed het dat ook wel; hij zag eruit als iemand die al jaren verwoede pogingen deed zich dood te drinken.

"Dus je bent niet...dood...", stamelde Thomas.

"Natuurlijk niet", lachte de dronkaard, "daarvoor zal ik nog wel een tijdje hard moeten oefenen. Het komt niet voor niets, weet je."

"Hoe bedoel je?", bracht Thomas uit.

"Nou, zoals zo'n doodsvorspelling of zo. Zo eenvoudig werkt het niet."

Thomas knielde naast hem neer, opgelucht, maar nog steeds geshockeerd. De zwerver scheen dat te merken en reikte hem zijn mok koffie aan. Thomas knikte hem dankbaar toe. De sterke koffie deed hem een stuk beter voelen. Thomas liet zich naast de zwerver vallen en verzuchtte: "Even was ik toch echt bang..."

De man naast hem maakte een krassend geluid dat je als lachen zou kunnen interpreteren en klopte Thomas grijnzend op de schouder, "Neem van mij aan jongen, dat het leven veel te hardnekkig is om zomaar plaats te maken voor de dood!"

